

Nr 29.

Av herr **Herou m. fl.**, *angående viss ändring i vapenkungörelsen.*

Åren 1927 och 1934 gjorde riksdagen betydande inskränkningar i rätten att anskaffa och innehava skjutvapen, varjämte inköpsrätten för ammunition begränsades. Denna inskränkning i svenskarnas rätt att »bära vapen» genomdrevs under föreställningar om statsfientliga grupper, vilka ansågos kunna komma att företaga väpnad kamp inom landet. Den nervositet, som sålunda drev fram till genomförande av en starkt restriktiv lagstiftning mot innehav av vapen och ammunition, hade sin grund i de före lagens antagande iakttagna yttringar av likgiltighet för fosterlandsförsvaret och uttalanden om väpnad kamp mot maktmissbrukare inom landet.

Det oaktat fanns inom riksdagen en stark minoritet, vilken ansåg att den då genomförda lagen allt för mycket riktade sig mot stora lojala folkgrupper, medförande besvär och kostnader för dessa, under det att lagen å andra sidan vore illusorisk ifråga om att hindra illojala element att anskaffa vapen.

Säkert är att hundratusentals jägare och skyttar ha en stark känsla av att vissa moment i vapenkungörelsen av den 22 juni 1934 äro förargelseväckande och orättvisa. Främst gäller detta bestämmelsen angående skyldigheten att anskaffa licens för inköp av ammunition för kulgevär. Kostnaderna för några skott till dessa bli genom licensavgifterna så stora att en onödigt långt driven återhållsamhet i övningsskytte måste iakttagas.

Emellertid har det nu visat sig att skjutskicklighetens höjande bland folket som betydelse för den nu ofta framhållna livsfrågan om värnandet av fria småstaters oberoende är av utomordentligt stor betydelse. Detta sakförhållande kan i dagens läge särskilt iakttagas i den förtvivlade kamp som ett litet, tappert folk nödgas föra mot en numerärt oerhört överlägsen motståndare.

Vi kunna i dag konstatera en överväldigande folkstämning i vårt land, ej minst bland arbetare och bönder, för försvaret av dess elementära fri- och rättigheter mot hotet från stora förtryckar- och diktaturstater.

Under sådana förhållanden hör det till svaga sidor i den svenska beredskapen att i onödan — utan mening och orsak — hindra folket från att skaffa sig färdighet i vapens bruk.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om sådan revision av gällande vapenkungörelse, att envar som har till-

stånd att innehava skjutvapen äger rätt att utan särskilt tillstånd förvärva ammunition för dessa skjutvapen.

Stockholm den 17 januari 1940.

<i>Evald Ericsson</i> i Sörsjön.	<i>Per Persson,</i> Norrby.	<i>Viktor Herou.</i>
<i>Nils Olsson</i> i Rödningsberg.	<i>Sigurd Lindholm.</i>	<i>Arv. Olsson,</i> Stockholm.
<i>Olof Nilsson,</i> Göteborg.	<i>P. L. Persson.</i>	<i>Erik Lundbom.</i>
<i>Hans Hansson,</i> Stocksätter.	<i>Lars Lindahl.</i>	<i>Lars Jonsson.</i>
<i>And. Hilding.</i>	<i>Jonas Eriksson,</i> Frägsta.	<i>Evald Magnusson,</i> Näsviken.
<i>Verner Karlsson.</i>	<i>Gust. Hansson.</i>	<i>Nils A. Larsson.</i>
<i>Jones Erik Andersson.</i>	<i>Aug. Spångberg.</i>	<i>A. S. Fält.</i>
<i>A. L. Johansson,</i> Djursnäs.	<i>P. S. Hedlund</i> i Häste.	<i>Sven Andersson.</i>
<i>Wilh. Annér.</i>	<i>Johan Johansson,</i> Tväråselet.	<i>Verner Hedlund,</i> Östersund.
<i>Oscar Osberg.</i>	<i>Erik Larsson,</i> Mörlanda.	<i>Nils Flyg.</i>
<i>Nils Persson.</i>	<i>Bertil Andersson,</i> Surahammar.	<i>J. Onsjö.</i>
<i>Ewald Lindmark.</i>	<i>N. E. Nilsson.</i>	<i>Arvid Jonsson.</i>
		<i>Victor J. Mattsson.</i>